

1

Què dius?? Que és un morter de 81?? —crijà en Sivilles, per damunt del soroll dels motors. Tenia les mans crispades sobre el comandament de l'Antonov,¹ llançat a ple gas, a punt d'enlairar-se d'aquell antic aeroport de guerra —ara utilitzat sobretot pels traficants d'armes— a la selva zairesa.

En Jackson, el seu copilot i soci, va assentir. Feia la cara que tenia en els moments de més perill: la cara d'algú que es diverteix moltíssim.

Aquell segon projectil havia fet impacte a la pista d'envol amb una forta explosió, més a prop que el primer, que havia esclatat a uns vint metres del pesant avió de transport. L'aparell, un dia meravella de la tècnica soviètica, era ara una antigalla que havia fet la guerra de l'Afganistan i en tenia algunes marques al buc, més o menys dissimula-

---

1. Sèrie d'avions de transport dissenyats per Oleg Konstantinovitx Antonov, enginyer aeronàutic rus.

des. En Sivilles l'havia posat de nou a punt, al seu taller de l'Empordà, però a dins de l'avió sempre hi feia olor de socarrim i espetarregava un cable o altre. Allò havia fet que en Jackson l'anomenés el «Chitty-Chitty Bang-Bang».

El copilot i soci retreia a en Sivilles d'haver comprat l'aparell, cedint més a la seva dèria de col·leccionista d'avions vells que no pas a les necessitats de la companyia aèria que ambdós tenien a mitges: la irònicament batejada «Carn d'Olla Airlines». L'havia comprat només per un grapat de rubles, era cert. Però s'havia gastat una dinerada —divertint-se molt, això sí— per fer-lo volar com calia un altre cop.

En Sivilles es tombà un moment i mirà cap al noi, d'uns disset anys, que seia darrere d'ells. Era alt i fort, tenia els cabells castanys, més aviat tallats curts, i els ulls verds. S'agafava amb les dues mans al cinturó de seguretat, a l'alçada d'on sortia aquella corretja, i estava blanc com un paper.

—Com va això, Toni?

—Oh! Millor, impossible! —va dir el noi amb un somriure més aviat forçat, però somriure tanmateix. En Jackson es tombà també i el mirà amb aprovació. En Toni no tenia res d'un inconscient i estava probablement mort de por, però lluitava per dominar-la: era tot el que es podia fer, amb la por. Era el que feia en Jackson mateix, amb coses com fer la cara de passar-s'ho bé, quan venien mal dades.

El nord-americà es va dir que aquell xicot tenia *the right stuff*, la bona pasta, el que calia tenir. S'alegrava d'haver simpatitzat amb ell i de parlar-hi sovint. Darrerament ho ha-

vien fet sobre un llibre que en Jackson li havia prestat: *Pylon*, de William Faulkner, una novel·la d'aviadors. També, de tant en tant, es feien mútuament bromes sobre el que els passaria si deixaven de prendre's les medicines que havien d'empassar-se, a hores fixes, per tal de no agafar qualsevol de les nombroses malalties tropicals que estaven a l'aguait.

Ara, els ulls d'en Sivilles eren clavats en la línia de selva que, a penes a uns tres-cents metres, tancava la pista i semblava acostar-se vertiginosament. Atacs anteriors com el que sofrien, o encara pitjors, hi havien obert forats, a la pista. I calia esquivar aquella mena de cràters.

Un altre projectil de morter va esclatar a prop de l'Antonov!

En Toni va veure alçar-se un gran sortidor de terra polsegosa, i una calamarsa de trossos del ciment deteriorat de la pista va ressonar sobre l'avió, que corria cada cop més.

«Quan tinguis por, xiula o cantusseja baixet», li aconsellava el seu pare quan era petit. Pobre pare! En Toni se l'imaginà el dia en què —aviat faria un any— el Boeing de passatgers on viatjava amb la mare es va estavellar. Van dir que durant més de deu minuts els passatgers havien sabut perfectament que l'avió queia... El noi va fer un esforç per allunyar aquell pensament.

Els primers temps, després d'allò, somiava que res no havia passat i tornava a veure els seus pares, vius. Es despertava plorant. Aquella era una ferida que trigaria molt a cicatritzar, si és que ho feia alguna vegada.

El pare d'en Toni, un industrial, havia compartit la passió d'en Sivilles pels avions vells... Eren amics. I com que en Toni no tenia cap parent amb qui volgués anar a viure, en Sivilles li va oferir quedar-se amb ell i els seus amics, a l'Empordà, per formar part de l'equip de Carn d'Olla Airlines. Alhora, podria continuar els seus estudis d'informàtica. En Toni ho havia acceptat, ben content. Admirava des de feia temps en Sivilles, a qui envoltava com una aura d'Aventura amb A majúscula.

L'empordanès es dedicava a localitzar i rescatar avions que s'havien estavellat... O bé els feia volar de nou, o bé en recuperava els carregaments. Era un ofici difícil i perillós que comportava, a vegades, alçar el vol amb molt poc espai, des del cim d'una muntanya, per exemple, o des d'una zona d'aiguamolls... «Es torna boig “ressuscitant” avions!», deia en Jackson. «Els apedaça i a vegades els fa volar amb més pedaços que no pas restes de l'avió original. En Sivilles és el Frankenstein de l'aviació!»

En Jackson, un pilot que havia decidit deixar les forces aèries del seu país, després d'haver hagut d'anar a bombardejar Bagdad durant la guerra del Golf, ensenyava a en Toni a tocar la guitarra i a cantar cançons *country*.

Però potser ja no tocarien mai més la guitarra, cantant «The Ballad of Sally Rose», d'Emmylou Harris, si ara l'Antonov no alçava d'una vegada el vol des d'aquella pista zairena, batuda per un morter de 81...

Un morter, de qui? D'uns guerrillers? D'uns bandits?